

Flor de veus que es fan presents:
ni sobreres ni mancades,
que si foren avinents
ara són ben afinades.

Com un bàlsam invisible, com el vent,
la tonada pren volada persistent;
delerosa del convit,
emmenada pel delit,
s'endolceix amb mel boscana solament.
És la seva voluntat
amarar-se de bondat,
tot plegat per fer plaent el seu caient.

Vénen albes sense noses,
passen núvols cel enllà:
porten roses mig descloses,
deixen llum a cada mà.

Fèrtil pulcritud alada,
traces d'un estel volgut.
No pot ser sinó daurada
l'anhelada plenitud.

Només quedaran uns quants vestigis
d'aquest instant fugaç, tan bell,
del raig de la font i dels prodigis
d'un cant excels d'ocell novell.

Qui vetlla la música sabuda
en mig de tant brogit?
On resta la veu perduda
quan ja no té sentit?

Calen afanys de confraria,
hores d'esforç per confegir
tos els secrets de l'harmonia,
sense cedir ni defallir.